

ESTRENA AL LLIURE DE MONTJUÏC

Gelabert, en solitari

► **El ballarí torna a escena en solitari amb una 'retrospectiva de futur'**

MARTA CERVERA
BARCELONA

Cesc Gelabert ha tornat al seu laboratori més íntim, al treball en solitari a l'estudi, per muntar el seu nou espectacle *Gelabert V. O. +*. A partir d'avui fins diumenge interpretarà aquesta proposta que enllaça solos d'ahir i d'avui al Lliure de Montjuïc. «Està plantejat com una retrospectiva de futur», comenta l'incombustible ballarí i coreògraf barceloní de 59 anys.

Gelabert, que va crear la seva primera coreografia el 1972, recuperà, entre d'altres, *Al Capone* (1982), *Preludis* (2002), *Lágrimas negras* (2003) i *Funny Valentine* (2005). Les enllaçarà amb tres peces actuals creades amb música original de Borja Ramos, amb qui repeteix després d'haver treballat a *La muntanya al teu voltant*, aquell particular homenatge a la sardana que va obrir l'últim festival Grec.

Les tres peces de nova creació introdueixen, uneixen i acomiaden l'espectacle en què, a més de ballar, Gelabert revelarà algunes de les claus de la seva filosofia de treball a través de petites presentacions de cada obra. «L'objectiu és que l'espectador pugui ficar-s'hi i entendre millor el meu treball», assenyala l'artista que l'any passat va triomfar remuntant l'emblemàtic *Belmonte*. «Hi ha una intenció didàctica, però com partir les meves obsessions amb el públic també és un exorcisme».

Gelabert V. O. + ocupa la sala principal del Lliure de Montjuïc però l'escenari s'ha reduït i el nombre de seients també, i han quedat en 250. Les retallades trasbalsaran els plans inicials d'estrenar l'obra al Lliure de Gràcia, on Gelabert va debutar amb el solo *Acció-0*. «La crisi ha influït a l'hora de tornar a treballar en solitari? «Tot hi influeix però el cert és que

El coreògraf i ballarí Cesc Gelabert, ahir, al Lliure de Montjuïc.

FERRAN SENDRA

«**Davant la crisi has de ser més creatiu i plantejar noves fórmules de treball, no només continguts**»

em venia de gust tornar a ballar en solitari», resumeix Gelabert. Etern optimista, es planteja les estretores pressupostàries com una oportunitat per reinventar-se. «Davant la crisi has de ser més creatiu i plantejar noves fórmules de treball, no sola-

ment de continguts. T'has d'adaptar», diu. «Per descomptat, la solució no és fer únicament espectacles en solitari», afirma el ballarí que té en marxa quatre projectes molt diferents. «S'hauran de trobar noves fórmules de creació i distribució. Tot està canviant. Potser tornem a treballar com als anys 70», assenyala. «Llavors no estàvem pitjor que ara però teníem més fe, érem més ingenus», reconeix.

SENSE NOSTÀLGIA// El que té de bo ser el seu propi coreògraf, marcar els passos a seguir en cada obra, li permet anar adaptant les obres al seu

cos, oferint noves lectures, potser amb moviments menys àgils però molt més intensos. I aclareix que el seu nou espectacle no té res de nostàlgic, va més enllà del simple revival: «Dels 42 minuts de dansa, 30 són nous», destaca.

Gelabert s'ha encarregat fins i tot de la il·luminació i ha dissenyat algunes coreografies en funció de la llum. De les tres peces noves, preferix no avançar gaire. La primera *V. O. 1* compta amb un element sorpresa; la segona *V. O. 2* s'inspira en un vers de J.V.Foix i la tercera és un homenatge al coreògraf alemany Gerhard Bohner (1936-1992). ≡

dar adaptacions poc transcendents de clàssics moderns (¿algú necessita un *Echo de menos*, de Kiko Veneno, en versió swing?), i l'aparell sonor, tot i que precís, es va mostrar una mica antiquat: capes de sintetitzador (cortesia de David San José, fill de la cantant), solos de saxo... Però, tot i que el tractament de les cançons va ser conservador, ella els va donar vida.

CONEXIEMENT ÍNTIM// Són partitures de les quals coneix tots els plecs interns i inflexions dramàtiques, com *Desde mi libertad*, *España camisa blanca de mi esperanza* o la sabiniana *A la sombra de un león*, que va brodar. Una *Cançó de matinada* (Serrat) en català, i l'escala rítmica final amb *Contaminame*, *Derroche* i *Solo le pido a Dios* prorrogada amb un gest cap al primer Chico Buarque amb *La banda*. Sense estridències, sense passos en fals. ≡

Va interpretar 'Cançó de matinada', de Serrat, en català i va tancar el recital amb 'La banda', de Chico Buarque

van desfilat records de quatre dècades llargues. El present té aspecte poc substancial: la seva última obra, *A los hombres que amé*, va brin-

FESTIVAL

El Mercat es transforma en Ciutat Flamenco

M. C.
BARCELONA

Anar més enllà del que coneixem, explorar nous camins i sortir de l'habitual són alguns dels objectius de Ciutat Flamenco, festival que a partir d'avui i durant quatre dies convertirà el Mercat de les Flors en un pol d'activitat relacionada amb el cante i el ball. Hi haurà propostes de pagament i altres que seran gratuïtes.

«Fugim del que és obvi», resumeix Lluís Cabrera, ànima d'una mostra impulsada pel Taller de Músics, abans anomenat Festival de Flamenc de Ciutat Vella que fins ara es realitzava al CCCB. «Al Mercat tot queda menys dispers. Un pot venir a les sis de la tarda i quedar-s'hi fins a la una de la matinada», destaca. «I la pluja no serà problema», afegix. Les cites centrals, a les 21.30, mantenen l'estructura d'una actuació musical, primer, i una altra de ball, després.

El festival ofereix noves lectures del flamenc a través de la mescla del *jondo* amb altres gèneres.

Belén Maya ballarà a les oficines i Arcàngel unirà la seva veu prodigiosa a un flautista búlgar

Avui la inauguració uneix la cantora Paula Domínguez amb el cor de Gospel Messengers Taller de Músics. Demà Alba Guerrero presentarà *Polifonia jonda*, que anirà seguida de l'estrena del nou disc de Las Migas, que tira endavant amb Alba Carmona, després de marxar-ne Sílvia Pérez Cruz. Divendres, La Tremendita, puixant veu sevillana, acostarà el seu univers sonor al del cantant iranià Mohammad Motamedi. L'espectacle va deixar un bon sabor de boca al Festival de Jerez. I dissabte hi haurà un altre original plat en què la portentosa veu d'Arcàngel s'unirà al flautista búlgar Theodosii Spassov. «Arcàngel és l'únic de la seva generació que més o menys segueix l'estela de Morente», sentència Cabrera.

Els experiments s'estenen en la dansa. Belén Maya estrenarà dissabte un nou format d'espectacle en un lloc atípic: les oficines del Mercat. «Ballarà en una cúpula acabada d'arreglar, en la qual només caben 15 persones. Farà tres sessions de mitja hora», explica Cesc Casadesús, director del Mercat, encantat que Ciutat Flamenco ompli gairebé tots els racons de l'edifici. ≡

Ana Belén, la perfeccionista

CRÒNICA La cantant va oferir un llarg i sobri recital al Liceu

JORDI BIANCIOTTO
BARCELONA

Ana Belén ja no omple els grans recintes on, sola o amb Víctor Manuel, actuava als anys 80 i 90, però, encara que hagi rebaixat el seu poder d'atracció popular, segueix prenent la seva relació amb l'escenari amb minuciositat. Per a ella reservem dos conceptes que, de tan gastats, han perdut el sentit original: elegància i professionalitat. Que, en el seu cas, no són sinònims d'inconsistència i asèpsia, com sol passar.

Diumenge, al Liceu, en el seu debut al Gran Teatre, va lluir aquestes aptituds, ja conegudes, per entonar i escenificar; per suggerir i sorprendre, sempre amb el to just per donar esplendor a la cançó i oferir alhora el seu perfil més captivador i fotogràfic. El perfeccionisme integral segeix sent un dels trets d'Ana Belén, i podríem començar a preguntar-nos per què això ha estat tantes vegades qualificat de defecte.

La madrilenya es va marcar un recital de més de dues hores pel qual

van desfilat records de quatre dècades llargues. El present té aspecte poc substancial: la seva última obra, *A los hombres que amé*, va brin-